

Inhoud

Chipolatapudding	7
Het onderbewuste spreekt	12
Eeuwige trouw	20
Schaap in de sloot	28
Het filmsterretje	31
Mini Hollywood	42
Lijn vier	53
Pascal de tuinman	58
Ga nooit naar Rota of Chipiona	70
Maria	75
El hijo de Cordobes	90
Wodaabe	103
Het afscheidsfeest van Marylou	110
Bavianehaar	120
Smile, when you walk home	124
Chevrolet Impala	131
Ongeluk met de fiets	134
Met Maupie in New York	142
Airline hostess	156
Autohandel in West-Afrika	165
Oom Chuck	171

Chipolatapudding

Om z'n verjaardag extra glans te geven had Alexander zes chipolatapuddinkjes uit de vuilnisbak van de supermarkt gevestigd. Terwijl Ans in de keuken 't officiële toetje van de avond bereidde, klost Alexander op z'n rubberlaarzen rond en zette de puddinkjes in een mooie rij op de tafel. Hij had van alle zes verpakkingen de stickertjes met de uiterste verkoopdatum gekrabbd. Ervaring had 'm geleerd dat veel mensen waarde hechten aan die data.

Twee jaar geleden toen wij op 't Noordereiland een feest gaven, kwam Alexander met een rosbief aan, ter grootte van een flinke zwerfhond, en een even kolossale paté, beide in nattig, besmeurd plasticfolie gewikkeld. Ze kwamen uit een tas die onder de snelbinders geklemd was. Alexander was in vol ornaat uit Delft komen fietsen. Hij had drie truien aan met daar overheen een overhemd met rode das. Op z'n hoofd een korporaalspet. Het was koud die dagen.

Ik schrok toen hij ineens die enorme brokken vlees uit de tas tevoorschijn toverde. De plastic tas zag er goor uit. Ik wist niet goed wat ik met zo'n groot cadeau aan moest. Ik bedankte hem voor 't geschenk en legde de twee hompen in de ijskast, die daarmee in een keer gevuld was. Ik had niet de moed om ze uit de folie te rollen. Het was een beetje ondankbaar van me, maar ik stond al helemaal tiptop in 't voorhuis om m'n gasten te ontvangen, haren in de pommade, schoenen gepoetst, en had geen trek om overjarige paté aan te snijden. Alexander suggereerde dat ik ze op de tafel bij de chips en 't stokbrood zou leggen, opdat de gasten er van konden genieten. Ik zei dat we meer dan genoeg te eten hadden en bood hem iets te drinken aan. Hij drinkt meestal een cocktail van rode wijn, water en veel suiker, zo ook toen.

Dat feestje kwam op gang. We hadden een badkuip met ijs, waar de flessen drank in lagen. Buiten stortregende het, dat maakte 't extra gezellig binnen. Op het podium in mijn kamer speelden twee bandjes achter mekaar. Er was een hoop volk, waarvan een derde onbekend. Elvis legde 't aan met een paardenfokster terwijl ik buiten op de vuist ging met een van de burens. Een man met bakkebaarden en een gele Opel Manta, die hij altijd – om ons dwars te zitten – voor ons huis parkeerde, waarbij hij steeds opnieuw probeerde de Russische motor van Knud omver te rijden. De stemming zat er goed in. Tot in de ochtend ging 't feest door. De mensen die wij geen van allen

kenden bleven 't langst. De badkuip was inmiddels leeg en terwijl een aantal mensen in m'n kamer dans- te, vrat de hoofdmacht onze keuken leeg. Schaamte- loos openden ze alle kastjes.

Ik viel in slaap en toen ik de volgende dag over het nasmeulende slagveld schoof, weemoedig naar het kapotte huisraad blikkend, ontdekte ik in de keuken dat zowel de rosbief als de paté verdwenen was. Al- leen de verpakking restte op 't aanrecht. De aaseters waren neergestreken en hadden alles opgeschrokt. Ze moesten wel erg dronken zijn geweest, dat ze de verdachte zalmroze en gele tinten van 't vlees niet hadden opgemerkt. Er was feestverlichting, dat kan natuurlijk hebben meegespeeld.

Dit vertelde ik terwijl Ans de vla met slagroom maakte. Daarna vertelde Jitka over een korte vakan- tie naar Parijs met Alexander. Op z'n laarzen door- kruiste hij de stad, van oost naar west, van noord naar zuid. Zij stonden op een camping aan de oever van de Seine. Omdat Alexander ook op vakantie streng voor zichzelf is en sober leeft, doorzocht-ie de Parijse afvalbakken op eten. De spoeling is daar dunner, er zijn daar meer mensen als hij. Dus was Alexander de koning te rijk met een croissantje dat hij gevonden had. Het was alleen knoeperhard. Daarom legde hij 't op het dak van een oude auto die bij de tenten stond. En trok vervolgens voor een geforceerde dagmars de stad in.

De anderen bezochten het Louvre en keerden aan

't eind van de dag op de camping terug. Het regende. Het scheelde weinig of het croissantje spoelde van de auto. Het zag er zo smerig uit dat Jitka 't weggooid. Een uur later kwam Alexander terug. Met grote stappen. Hij liep via de toegangspoort van de camping in een rechte lijn naar de auto en ontdekte daar tot z'n schrik dat het croissantje weg was. Toen Jitka vertelde dat ze 't had weggegooid, implodeerde Alexander; de daaropvolgende drie weken – dus ook toen zij allang weer terug in Nederland waren – heeft hij haar aangekeken noch gesproken. Hij had zich erg op dat croissantje verheugd, al de hele dag, terwijl hij door Parijs banjerde. Nu, drie jaar later, wond Alexander zich er opnieuw over op, hij vond 't totaal onbegrijpelijk dat iemand zo'n croissantje wegsmeet. Hij had dat croissantje juist op 't dak gelegd, omdat ie al vermoedde dat 't ging regenen en 't dan lekker zacht zou worden.

Alexander stond aan 't hoofd van de tafel en schudde verontwaardigd z'n gebontmutste kop. Hij was klaar met de puddinkjes, ze waren nu allemaal uit hun verpakking gekieperd. In een rij stonden ze te pronken op tafel. Vooral door de felrode saus die er bovenop kleefde zagen ze er mooi en decoratief uit. Ans kwam de keuken uit met 't officiële toetje en iedereen schepte op. Alexander drong er bij de gasten op aan vooral ook pudding te eten en nam zelf een halve om ons lekker te maken. Ik had het toetje van Ans op en boog naar voren om de chipolatapud-

ding van dichtbij te bekijken. In de rode saus zaten vreemde donkere vlekken. Eigenlijk had ik al meer dan genoeg gegeten, ik hoefde echt niets meer. Ans en Hein, onverschrokken en edelmoedig, namen beiden een lepel chipolata. Achteraf voelde ik me lullig dat ik hun voorbeeld niet gevolgd had, maar Alexander vond 't geloof ik niet erg. Die puddinkjes kwamen wel op. Hij was blij met de grote Amerikaanse honkbalpet die we 'm gegeven hadden en vertelde over Patagonië, het land van z'n voorouders. Na het eten speelden we Cluedo. Ik nam mijn tafelgenoten op die stuk voor stuk, in gedachten verzonken, naar de plattegrond staarden van 't huis, waar de moord had plaatsgevonden.

Het onderbewuste spreekt

Vanochtend fietste ik over de Willemsbrug, ik ging landbouwplastic halen bij de Gamma op het Noordereiland. Omdat die pas om elf uur opengaat en het tien over half elf was, fietste ik even bij Elvis langs. Die lag natuurlijk nog in bed, dat wist ik van tevoren ook wel, maar toch leek 't me leuk om 'm te zien. Misschien verveelde ik me gewoon. Als ik er trouwens rekening mee ging houden of hij wel of niet in bed zou liggen en daar mijn bezoekjes van af liet hangen, dan zag ik 'm nooit meer. Ik rammelde aan de deur, boog me voorover en schreeuwde door de brievenbus: 'Elvis, kom je nest uit!' Ik overwoog te roepen dat ik een gaslek vreesde, dat ik genoodzaakt was de deur te forceren, maar dat was me een te ingewikkelde zin om zo door de brievenbus te schreeuwen. Ik ging weer overeind staan en keek of ik iets zag bewegen, maar niets bewoog. Elvis' matras ligt op een podium in de achterkamer, in de tussenmuur zitten ramen,

voor die ramen hangen gordijnen, als Elvis één arm uitsteekt, kan hij zo'n gordijn opzij schuiven en mij aankijken. Maar dat was natuurlijk te veel moeite. Ik wist haast zeker dat hij daar vier meter verderop naar me lag te luisteren, op z'n rug, naar het plafond starend. Ik trapte 's flink tegen de deur en keek om me heen wat er achter me op het plein gebeurde. Niet veel, een vrouw liet een bruine cockerspaniël uit, boven de braakliggende grond tussen de te slopen huizen hing een lichte mist.

De voordeur zwaaide open. Ik merkte het doordat mijn schoppende voet de deur miste, Knud had opengedaan. Knud heeft zijn kamer boven en is hard aan het werk voor zijn doctoraalscriptie en opent de deur alleen voor aanhouders. Hij stond midden in de voormalige winkelruimte. Ik vroeg of het filosofieboek dat tussen de motoronderdelen op de eettafel lag, van hem was. Dat was zo, hij had opgezocht wat Hegel gezegd had. Hegel beweerde dat alles, de hele wereld, een idee van ons is, een bedenkfel: 'Deze deur, de regen en jij bestaan alleen omdat ik het bedacht heb, enkel en alleen daarom.' Het zij zo.

Ik ging bij Elvis naar binnen. Elvis' bed was door een op z'n kant liggende klerenkast aan het zicht onttrokken. Ik zei: 'Zo, heb je een fort gebouwd?' Ik klom de verhoging op en zag een bobbel in bed, dat kon niets anders dan Elvis wezen; hij was er. Een tevreden marmot, daar leek 't op. Iemand die z'n draai gevonden heeft. Na een tijdje begon Elvis terug te

praten. Ik had al genoeg gezegd om 'm verder uit de diepe slaap te houden. Ik zeik altijd net zolang aan z'n kop tot hij de strijd opgeeft. Dat wist Elvis, hij sloeg de deken van z'n hoofd en knipperde met z'n ogen naar de nieuwe dag. Met zo min mogelijk overbodige bewegingen verzamelde hij de verspreid liggende kussens en stapelde ze onder z'n hoofd. Hij lag erbij als een pasja, met de handen op de buik, en zei: 'Slapen is toevallig mijn hobby, en ik zie niet in waarom je je hobby niet serieus zou aanpakken.' Ik vroeg hoe het met z'n liefde was, of ze nog was langs geweest. Dat leek me waarschijnlijk, de kamer was netjes en die kast had hij ook niet zomaar naast z'n bed gekanteld.

Met de Kerst, twee jaar geleden, was Elvis naar een feest in Arnhem geweest. Op dat feest was hij dronken geworden, had een meisje ontmoet en ruzie gekregen met haar jaloerse ex-minnaar. Die jongen kon de aanblik van z'n meisje met een ander niet verdragen en stond ineens midden op de dansvloer voor Elvis' neus met een groot mes te zwaaien. Elvis, in z'n dronkenschap, lachte, danste, bespote de jongen en gaf 'm uiteindelijk een paar klappen. De jongen trok zich terug in een donkere nis om zich te bezinnen op wraak. Elvis had het goed naar z'n zin, maar het meisje, waar 't allemaal om begonnen was, zag het gevaar en sleepte Elvis mee naar haar kamer. Daar draaide ze in paniek drie rondjes om haar as, op zoek naar een meubelstuk om de deur te barricaderen.

Haar oog viel op een massief eiken klerenkast, die Elvis voor de deur moest schuiven voordat zij haar stapelbed zouden inklimmen. Niet doordrongen van de noodzaak van deze actie, maar wel bewust van de idyllische en onvermijdelijke afzondering die deze inspanning zou opleveren, zette Elvis zich schrap en schoof het familiestuk voor de deur. Na een nacht van liefde en diepe slaap daalde hij de volgende ochtend af, kleepte zich aan en probeerde de kast terug te zetten. Hij kreeg er geen beweging in. Elvis plantte zijn rug tegen de kast en duwde zich met z'n voeten af tegen de muur, maar de kast gaf geen krimp. Uiteindelijk hebben ze de kamer via het raam verlaten en zijn langs de regenpijp naar beneden geklommen.

‘Dit nestje is gemaakt voor de liefde,’ zei ik, in de hoop dat Elvis me van de nieuwste ontwikkelingen op de hoogte zou brengen. Het bed zag er werkelijk heel uitnodigend uit, het was dat Elvis er in lag, anders was ik even gaan liggen. Zijn nieuwe vriendinnetje was langs geweest, veel meer liet Elvis niet los. Hun liefde is nog pril en breekbaar, er kan nog niet over gesproken worden.

Ik begon over Anja Possa te vertellen. Ik zei: ‘Helemaal normaal is ze niet.’ Elvis lag nog steeds op z'n rug met de vele kussens onder z'n achterhoofd. Hij keek me aan en draaide met zijn wijsvinger rondjes om z'n slaap: ‘Niet goed bij der aardappel, hè.’ Ik vertelde hoe zij, toen ik bij haar was, de hele tijd onbenullige dingen met de grootst mogelijke aan-

dacht deed. Strijken, kleren opvouwen, haar hoofd voorovergebogen en haar grote donkere ogen steeds gericht op het onderhanden werk. Niets anders leek op de wereld te bestaan. ‘Ideaal toch,’ zei Elvis, ‘dan hoef jij het niet te doen.’ Dat was zijn visie. Ik zei dat ze onafhankelijk wenste te zijn, dus dat ik niets had aan dat strijken, dat ik liever had dat ze me ’s aankeek. Daar was Elvis het mee eens, op de keper beschouwd is ’t een meeloper. Gelukkig, want vooral ’s morgens zijn die assertieve mensen niet te pruimen. Ik vertelde Elvis dat er iets ongewoons was voorgevallen toen ik bij haar logeerde, en ik meer inzicht in ’t mysterie Possa had gekregen.

Tegen haar zin in was ik bij haar langs gekomen, dat moet ik er in haar voordeel bij zeggen. Eerst zou ik bij haar langs gaan, maar later kwam dat toch slecht uit en was het leuker als ik kwam als zij meer tijd had, ze had iets belangrijks te doen. Ondertussen had ik er al op gerekend en was ik naar haar toe gereisd zonder dat zij het wist. Toen ik ’s avonds het huis van Anja bereikte bleek dat zij met drie huisgenotes bij kaarslicht zat te gourmetten. Daar moest Elvis hard om lachen. ‘Gourmetten!’ riep hij honend. Ik zei: ‘Ja, gourmetten, en toen ik aanschoof was ’t ineens stil.’

Terwijl duidelijk te zien was dat het tot dat moment een hele geanimeerde avond was geweest. De kaarsjes brandden, verder zweeg iedereen. Anja keek me ongelovig aan. Ik weet niet wat het was, ik had het naar

m'n zin, ik voelde me niet opgelaten, ik voelde me als een grootvizier die de haremruimte betrad; de vrouwen stopten met giechelen, niet uit ongenoegen maar uit ontzag. Een van de meisjes stak het vuur onder de gourmetpannetjes opnieuw aan. Met de vlam kwam ook het gesprek weer op gang. Er werden een paar gemene grappen gemaakt, die mij helaas ontgingen doordat ik te druk was met gourmetten. Dat is namelijk een heel werk met die poppenhuisspulletjes. Een soort miniatuursteelpannetje dat je tussen duim en wijsvinger klemt, je moet 't niet vasthouden, maar als je 't vasthoudt dan kan dat niet anders dan tussen duim en wijsvinger en dan moet je nog uitkijken dat je 't niet verkreukelt.

Maar genoeg over dat gourmetten, op een gegeven moment was 't dan zover dat we naar bed gingen. Een spannend moment, want waar zou ik neergelegd worden? Dat ik daar benieuwd naar was liet ik natuurlijk niet merken. Aan tafel begon Anja er al over, bij het toetje, dat ik op de kamer van Rik kon slapen. Ik zei: 'Anja, waar ik slaap, dat hoeven we niet hier en nu te besluiten.' Ja belachelijk, om dat in zo'n groepje meisjes te gaan bespreken, alsof je voor de hyena's wordt gegoid.

Die Rik is er in het weekend nooit, dan is hij bij z'n ouders. Zijn kamer is een muf donker hok met bruin meubilair, de beddensprei is lichtbruin gebloemd. In de gordijnen hangt een verdacht luchtje. Daar ging ik niet slapen, over m'n lijk, ik heb ook m'n waar-

digheid. Ik had geld op zak, het was twaalf uur, er was vast wel ergens een hotel te vinden. Ik zei tegen Anja: 'Ik slaap bij jou of ik ga weg.' Anja ging uit het raam staan staren. Ze vond 't naar. Ze zei: 'Als je weggaat, dan geef je iemand ook een kater.' Dat was nou typisch Anja Possa, die zegt bij dat soort dingen 'iemand', om een zekere objectiviteit te suggereren. Maar ze had gelijk.

Ze stond voor de vensterbank en keek naar buiten. De nacht was rijkelijk verlicht door lampen van Hollands fabricaat. We bereikten een compromis; ik ging op het bedbankje slapen. Zo sliepen we bij elkaar maar toch niet te dicht bij elkaar. Anja sliep in het bed boven mij. Dat was gezellig. Toen we lagen vertelde Anja over haar werk, over het geluk dat zij had met dit werk, dat zij zich met alles mocht bemoeien, dat zij zoveel leerde. Zij leunde over de rand van het bed en keek naar beneden. Ik dacht: 'Die Anja, zoveel verantwoordelijkheid, zulk echt werk.' Toen moest het licht uit, het knopje zat boven bij Anja, zij deed het uit. Ik lag nog wakker en dacht: 'Zo gaat het nooit met mij, ik blijf altijd klungelen.' Ik moest op m'n rug blijven liggen want op m'n zij werd ik misse-lijk. Na een tijd begon Anja zwaar te ademen, ze sliep. Ik kon de slaap niet vatten. De tijd verstreek, het licht van de lantarens scheen steeds feller de kamer in. Toen maakte Anja geluid, woorden kwamen uit haar mond. Sliep ze nou of niet? Ze zei: 'Nee, niet doen,' en vervolgde: 'Ach het zal me ook een rotzorg zijn.' Ik

spitste mijn oren, maakte ze nou een grapje of sprak ze werkelijk in haar slaap? Ik wachtte tot haar lach door de nacht zou breken. Maar niets, het bleef stil, op het lichte ronken van Anja na. Anja Possa's onderbewuste had gesproken.

Ik vroeg Elvis wat hij hier nou van vond. Gezien z'n recente veroveringen was hij de aangewezen persoon om mij te adviseren in dit soort kwesties. Hij kende 't klappen van de zweep. De verleiding was groot geweest om als een aapje zo rap de trap naar haar bed op te klauteren. Elvis zei: 'Ja, als ze eenmaal in de remslaap liggen kan je rustig je gang gaan.' Wat een vuilak is 't ook. Toch liet ik 'm uitpraten: 'En als jij dan doet wat zij droomt, dan weet ze er de volgende dag ook niks meer van.'

Toen had ik wel weer genoeg van die smeerlapperij, ik heb een gevoelig hart, ik ben opgestaan en weggegaan. Naar de Gamma. Met vijf bij zes meter landbouwplastic, opgevouwen onder de snelbinders, ben ik terug over de brug gefietst. Er stond een prettige subtropische wind, iets wat je helemaal niet verwacht in januari. Ik had goed zicht over het water. Er voeren weinig schepen, dat verbaasde me. Dinsdag half twaalf in de ochtend lijkt me toch een hele goede tijd voor een schip om in Rotterdam op de Maas te varen.